

תת"ע 4638/08/19 - נימרוז דדון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 4638-08-19 מדינת ישראל נ' נימרוז דדון

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המבקש: נימרוז דדון
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 19.12.18 נערכה כנגד מר נימרוז דדון (להלן: "**המבקש**" או "**האשם**") הודעת תשלום קנס (להלן: "**הדו"ח**") המייחסת לו עבירה בניגוד לתקנה 306 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. המבקש פנה למרכז פניות נהגים ארצי בבקשה להישפט בגין העבירה שיוחסה לו, ולפיכך, ביום 8.8.19, הוגש כתב האישום נשוא ההליך דנן.
3. תחילה, נקבע מועד הדיון ליום 7.1.20 והזימון נשלח לכתובת המבקש. אולם, משאישור המסירה חזר בציון "עזב", הותלו ההליכים בתיק עד לאיתור הנאשם, וביום 15.1.20, משאותר הנאשם, חודשו ההליכים ונקבע מועד דיון חדש ליום 17.3.20.
4. בהמשך, ובין היתר נוכח מגפת הקורונה, שונה מועד הדיון מספר פעמים ולבסוף נקבע ליום 3.8.20 (כאשר נקבע כי זימון הצדדים יעשה גם טלפונית).
5. ביום 3.8.21 התקיים הדיון כאמור אך המבקש לא התייצב אליו. לאחר שהתברר כי המבקש זומן כדין ולא הוגשה מצדו כל בקשת דחייה, הורשע המבקש (בהיעדרו) בעבירה שיוחסה לו ונגזרו עליו: קנס בסך של 1,500 ₪ ופסילה על תנאי לתקופה של 5 חודשים (להלן: "**פסק הדין**").
6. ביום 11.1.21, פנה המבקש לבית המשפט בטענה ש"הדיון שלי נדחה כבר 3 פעמים בגלל הקורונה והחוב ממשיך לגדול, אני מבקש בבקשה אם אפשר לעצור את החוב עד לגזר הדין". בהמשך לאמור, נדרש המבקש לבאר בקשתו שכן, כאמור לעיל, פסק הדין בעניינו ניתן עוד ביום 3.8.20.
7. ביום 25.4.21 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק הדין.

ב. טענות הצדדים:

8. לטענת המבקש, הדיון שנקבע נדחה מספר פעמים והוא לא ידע על קיום הדיון ביום 3.8.20.

עמוד 1

9. המשיבה מתנגדת לבקשה ומפנה לכך שהמבקש זומן טלפונית ביום 14.7.20 ולכך שהזימון למועד הדיון, לאחר ביקור שלישי, הודבר על דלתו של המבקש. כך גם טוענת המשיבה כי אין עיוות דין.

ג. דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

10. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

11. כלומר, תחילה יש לבחון אי מתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. ככל שחלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

12. לאחר מכן, לגופה של הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

13. בענייננו, הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה אך ביום 25.4.21, כתשעה חודשים לאחר המועד בו ניתן פסק הדין. זאת, כאשר אף אם נניח כי דבר מתן פסק הדין לא היה ידוע למבקש, הרי שהדבר נודע לו, לכל המאוחר, במהלך חודש ינואר 2021, אז ניתנה ההחלטה במסגרתה נדרש המבקש לבאר בקשתו בהתחשב בכך שפסק דין ניתן זה מכבר. במצב דברים זה, ברי כי חלפו למעלה משלושים ימים עד שהוגשה הבקשה לביטול פסק הדין. לאור האמור, ובהתחשב בכך שהבקשה הוגשה שלא בהסכמת התובע, די בכך כדי להוביל לדחיית הבקשה על הסף.

14. אולם, בבחינת למעלה מן הצורך, אדון בבקשה גם לגופה.

15. באשר לאי התייצבות המבקש לדיון, הרי שכל טענתו מסתכמת בכך שהוא לא ידע על מועדו. אולם, כעולה מתיק בית המשפט, ביום 14.7.20 זומן המבקש טלפונית למועד הדיון שנקבע (כנדרש בהחלטת בית המשפט מיום 7.7.20). זאת, מעבר לעובדה כי נשלח גם זימון בדואר רשום שהודבק על דלתו של המבקש.

16. בבקשתו, נמנע המבקש מלהתמודד עם עניין זה, העלה טענה כללית בלבד בדבר אי הידיעה ואף נמנע מלתמוך בקשתו בתצהיר (על אף שמדובר בטענה עובדתית).

17. בנסיבות אלו, נראה כי אין סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם ולכן עלינו לבחון האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין. לטעמי, התשובה לכך היא שלילית. זאת, הן בהתחשב בגובה הקנס שהושת על המבקש והן בהתחשב שהפסילה שהושתה עליו היא פסילה מותנית. בנוסף לכך, הרי שהמבקש עצמו לא העלה כל טענה לעניין חשש מפני עיוות דין.

18. לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

19. יחד עם זאת, לפני משורת הדין בלבד, אני מורה על ביטול ריבית הפיגורים שנצברה בגין הקנס שהושת על המבקש במסגרת פסק הדין מיום 3.8.20, וקובעת כי המבקש ישלם את הקנס בסך 1,500 ₪ בתוך 90 ימים.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"א, 26 מאי 2021, בהעדר הצדדים.